Locotrip

winter 2020

'άτακτη περιοδική 'έκδοση της Λοκομοτ'ίβα

διατίθεται με ελεύθερη συνεισφορά

Αλληλεγγύη στη Λοκομοτίβα

Όλοι εμείς που υπογράφουμε αυτό το κείμενο έχουμε ενημερωθεί για τον κίνδυνο να οδηγηθεί σε κλείσιμο η Λοκομοτίβα Cooperativa.Σύμφωνα με τους ισχυρισμούς της αστυνομίας κρυμμένος κάποιος/α γείτονας/ισσα πίσω από την ανωνυμία, καταγγέλει τη Λοκομοτίβα για διατάραξη κοινής ησυχίας. Καταγγελίες μέσα στις γιορτές και κατά συρροήν. Δυστυχώς, ακόμα και μέσα στα σκοτεινά κοινωνικά κι εργασιακά χρόνια που διανύουμε, κάποιοι "συνάνθρωποι" επιθυμούν "να πεθάνει η κατσίκα του γείτονα", επιλέγουν να κανιβαλίσουν κοινωνικά, προτιμούν μια γειτονιά βυθισμένη στην πρέζα και την ερημιά των ναρκεμπόρων. Γιατί έτσι ήταν η διασταύρωση Σολωμού - Μπόταση πριν ανοίξει την πόρτα του το βιβλιοπωλείο καφέ-μπαρ Λοκομοτίβα.Βέβαια το πρόβλημα δεν είναι ο ιδιοτελής ένας, ή η οποιαδήποτε γειτόνισσα φασιστικών αντιλήψεων αλλά το ότι απέναντί μας δυστυχώς έχουμε ένα Α/Τ Εξαρχείων που ακόμα και με την δική του λογική δεν κάνει σωστά τη δουλειά του και φέρει ευθύνη για αυτήν την κατάσταση.Από την αρχή το εγχείρημα της Λοκομοτίβα μιλά για ανθρώπους πάνω από στατιστικές και νούμερα, χωρίς αφεντικά και δούλους, για εκτίμηση κι αλληλεγγύη για τον διπλανό μας. Οργανώνει πολιτιστικές, πολιτικές και κοινωνικές δράσεις σε κλίμα ισότητας και ελευθερίας.Η Λοκομοτίβα δεν έχει κερδοσκοπικό χαρακτήρα κι άνοιξε με μόνο γνώμονα την αντίθεσή της στον κυρίαρχο βάρβαρο καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής στον καιρό των μνημονίων, ενάντια στην ανεργία και τη μιζέρια της κρίσης για έναν άλλο κόσμο όπου οι ίδιοι οι εργάτες θα διαχειρίζονται τη δουλειά τους.Έξι χρόνια αργότερα το εγχείρημα στέκεται στα πόδια του και το υπερασπιζόμαστε μ' όλες μας τις δυνάμεις, με σεβασμό πάντα στην ιστορική μας γειτονιά. Εμείς, μέλη του συνεταιρισμού, γείτονες, σύντροφοι, συνάδελφοι και θαμώνες της Λοκομοτίβα αρνούμαστε να παραδώσουμε έστω κι ένα εκατοστό αυτού του εγχειρήματος σε οποιονδήποτε σκέφτεται και δρα εναντίον του.

ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ

βιβλίο • καφέ • bar COOPERATIVA

Ψηφίσματα υποστήριξης 18 Ανω

Αθήνα 2019-01-11

Εμείς, τα μέλη του σωματείου για την υπεράσπιση του θεραπευτικού και κοινωνικού έργου του «18 ΑΝΩ» , διαμαρτυρόμαστε για την επίθεση και απειλή ενάντια στη «ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ Βιβλίο- Καφέ- Μπαρ».

Ο χώρος της ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ είναι χώρος πολιτιστικών και κοινωνικών εκδηλώσεων.

Η ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ, υποστηρίζει το έργο του σωματείου μας, παραχωρώντας μας δωρεάν το χώρο για πολλές εκδηλώσεις μας, όπως bazaar, εκδηλώσεις- παρουσιάσεις βιβλίων, συζητήσεις για τον αγώνα κατά των ναρκωτικών.

Θεωρούμε απαράδεκτη την επιβολή της, έστω και προσωρινής, υποχρεωτικής διακοπής της λειτουργίας της και ζητάμε την απρόσκοπτη λειτουργία της.

Ψηφίσματα υποστήριξης GCR

Αθήνα, 14 Ιανουαρίου 2019

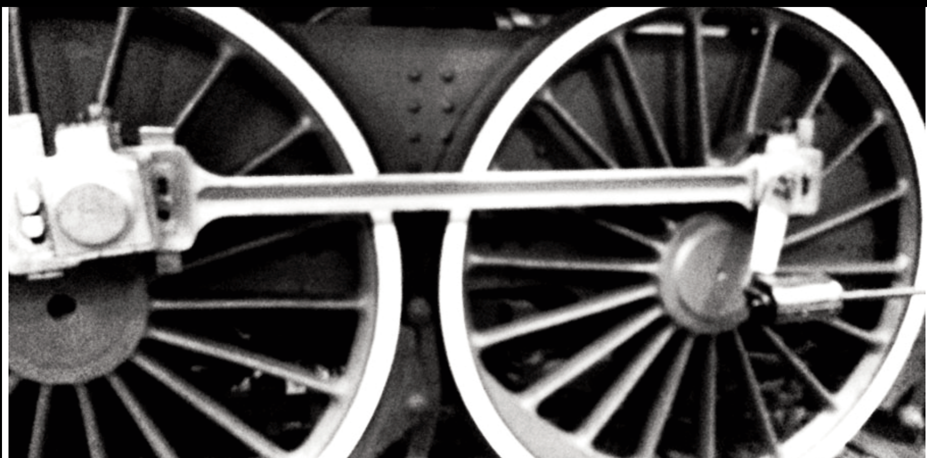
Σχετικά με το καφέ- μπαρ «Locomotiva- Cooperativa» (Μπόταση 7 και Σολωμού, Εξάρχεια).

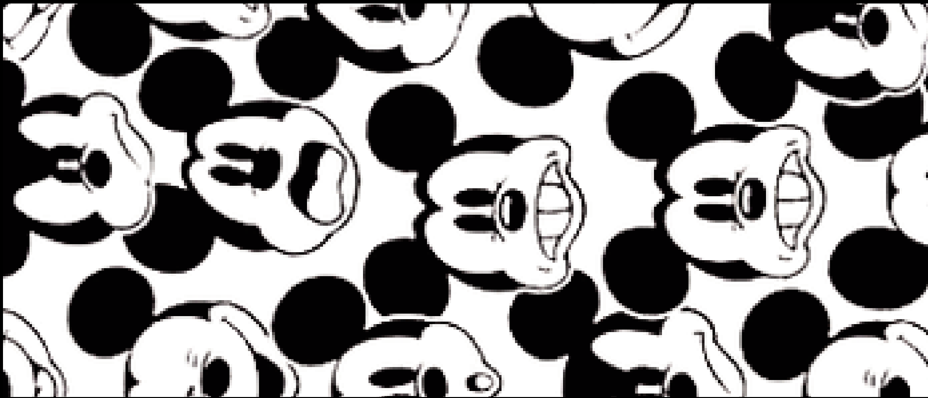
Οι παρακάτω υπογράφοντες και υπογράφουσες, είμαστε εργαζόμενες και εργαζόμενοι, σε οργάνωση που εδρεύει επί της Σολωμού, σε πολύ κοντινή απόσταση από τη «Locomotiva-Cooperativa», και έχουμε συστηματική συνδιαλλαγή με το συγκεκριμένο χώρο.

Η επικοινωνία και η διάδρασή μας με τη « locomotiva- cooperativa» και τους/ τις απασχολούμενές /ους της, υπήρξε και συνεχίζει να είναι πολύ καλή. Η παρουσία των ανθρώπων που απασχολούνται στο συγκεκριμένο χώρο, είναι πάντα διακριτική και με σεβασμό. Είναι σημαντικό να επισημάνουμε, ότι οι απασχολούμενες/οι εκεί, πολλές φορές έχουν συμβάλλει στην υποστήριξη ευάλωτων ομάδων, και είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε ότι επιδεικνύουν συστηματικά ενσυναίσθηση και αλληλεγγύη, στις όποιες ανάγκες προκύπτουν στην ευρύτερη γειτονιά, και στις οποίες συνδράμουν με όποιο τρόπο μπορούν. Επίσης , θα θέλαμε να τονίσουμε ότι στα τόσα χρόνια κοινής μας παρουσίας στη γειτονιά, δεν έχουμε ακούσει ποτέ οι εκδηλώσεις που λαμβάνουν ενίοτε χώρα στο συγκεκριμένο καφέ- μπαρ, να έχουν προκαλέσει ενόχληση στους περίοικους και τα καταστήματα/ γραφεία/ υπηρεσίες της γειτονιάς.

Είμαστε στη διάθεσή σας για οποιαδήποτε περαιτέρω πληροφορία και διευκρίνιση χρειαστείτε.

Η Locomotiva Cooperativa ευχαριστεί όσους της στάθηκαν αλλυλέγγυοι και σημειώνουμε πως μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα μαζέψαμε πάνω απο εξακόσιες υπογραφές υποστήριξης.

O WALT DISNEY και η προπαγάνδα του καπιταλισμού

Τα ζώα υπέστησαν και υφίστανται, σωρεία εκμεταλλεύσεων και βαρβαροτήτων από των άνθρωπο, ο οποίος αυθαίρετα τοποθέτησε τον εαυτό του, ως υπέρτατο άρχοντα της φύσης.
Πέραν των γνωστών αθλιοτήτων που υφίστανται τα έμβια είδη, έγιναν και θύματα, μιας άνευ όρων παραποίησης και προπαγάνδας, από την πέννα του Γουώλτ Ντίσνεϋ, ενός από τους μεγαλύτερους θιασώτες της σύγχρονης βαρβαρότητας και του καπιταλιστικού συστήματος.
Πάπιες, σκύλοι, γάτες, λύκοι, αγελάδες κλπ. επιστρατεύτηκαν σαν οι ήρωες της Ντίσνευλαντ και με τις ιστορίες τους μεγάλωσαν γενιές παιδιών.Τα κόμικς του Ντίσνεϋ, είναι τα πιο γνωστά του κόσμου.
Η οικογένεια στην Ντίσνεϋλαντ
Τα συμπαθή ζώα, που χρησιμοποιεί ο Ντίσνεϋ στις ιστορίες του, όπως είναι γνωστό ζουν αρμονικά με το φυσικό περιβάλλον, ζευγαρώνουν , κάνουν οικογένειες και έχουν πολλά κοινά με τον άνθρωπο.Στο θαυμαστό κόσμο των κόμικς του Ντίσνεϋ, απουσιάζει παντελώς η έννοια της οικογενείας. Δεν υπάρχουν πουθενά γονείς!
Στις ιστορίες αυτές, παρακολουθούμε έναν ατελείωτο κόσμο, από θείους και ανίψια, χωρίς να αναφέρονται πουθενά οι γονείς.Οι σχέσεις αρσενικών – θηλυκών, είναι οι αιώνιοι

αρραβώνες, απουσιάζει παντελώς η έννοια του γάμου. Ο ρόλος δε των γυναικών, είναι αυτός της κοκέτας, χωρίς προσωπικότητα και σοβαρή σκέψη. Οι ήρωες έχουν συγγένειες, όπου πάντα απουσιάζουν ο πατέρας και η μητέρα των παιδιών. Αυτό καταλήγει, σε μια κατάσταση τουλάχιστον παράδοξη, μιας και ο Ντίσνεϋ προκειμένου να κρύψει από τα παιδιά, τη φυσική όψη της σεξουαλικότητας ,οικοδομεί έναν κόσμο, ο οποίος πέρα από το εμπόριο και το κυνήγι του χρήματος, αποπνέει φιλαρέσκεια και στα σεξουαλικά υπονοούμενα. Η έλλειψη πατέρα όμως δεν συνεπάγεται και έλλειψη πατρικής εξουσίας (από το θείο).Οι σχέσεις όμως ανιψιών – θείων, εξαδέλφων, μνηστήρων κλπ, οικοδομούν έναν κύκλο στο εσωτερικό του οποίου, δεν υπάρχει ούτε μια κίνηση τρυφερότητας ή ειλικρίνειας. Η εμπορική συναλλαγή είναι πάγια τακτική στις διαπροσωπικές επαφές, έστω και εάν οι σχέσεις είναι σχεδόν «μητρικές», όπως του Μίκυ με τον Πλούτο.

Το κυνήγι του κέρδους

Είναι όντως εντυπωσιακός, ο ασταμάτητος τυχοδιωκτισμός που διακατέχει τους ήρωες σε πολλές ιστορίες. Τι ψάχνουν όμως οι τυχοδιώκτες, που δραπετεύουν από την πόλη και την κλειστοφοβία τους? Το ομολογούν χωρίς ντροπή! Στα δυο τρίτα των περιπτώσεων, ταξιδεύουν για να βρουν χρυσάφι. Στις υπόλοιπες περιπτώσεις, αγωνίζονται μέσα στην πόλη για απόκτηση φήμης η περιουσίας. Από πού ξεπηδούν όμως τα πλούτη και το χρυσάφι, σ’ αυτόν τον παραδεισένιο κόσμο? Σχεδόν πάντα, το αντικείμενο που προκαλεί την επιθυμία, είναι πολύ παλιό, με ιστορία χιλιάδες χρόνια. Έτσι ο νόμιμος ιδιοκτήτης, είναι αυτός που έχει την ιδέα να πάει να το βρει. Δεν προξενεί καθόλου κατάπληξη, το γεγονός ότι αυτός που συγκεντρώνει πλούτη, προσπαθεί να αποφύγει τα όποια μεταβατικά στάδια και ξεκινά απευθείας, για την ανεύρεση καθαρού χρυσού. Πουθενά δεν υπάρχει ίχνος παραγωγικής διαδικασίας. Όλο το χρυσάφι που συγκεντρώνεται, μετατρέπεται σε χρυσά κέρματα. Στο χρηματοκιβώτιο του Σκρούτζ,δεν υπάρχει τίποτε άλλο από χρυσά

νομίσματα. Ντίσνεϋ-οποιηση σημαίνει δολαριοποίηση! Το χρυσάφι βρίσκεται στις χώρες του τρίτου κόσμου, στα χέρια των αγαθών «αγρίων» που τις κατοικούν. Γιατί άραγε το πολυπόθητο αγαθό δεν βρίσκεται μέσα στις πόλεις? Μα φυσικά, γιατί κάτι τέτοιο θα απαιτούσε και μια παραγωγική διαδικασία, η οποία απουσιάζει παντελώς, από την πέννα του Ντίσνεϋ. Τα πλούτη πρέπει να εμφανίζονται φυσικά και αθώα! Το μόνο πράγμα που απειλεί τον πλούτο, είναι η κλοπή. Όποιος με οποιονδήποτε τρόπο, εμποδίζει το νόμο της ιδιοκτησίας, χαρακτηρίζεται εγκληματίας. Αυτοί οι άθλιοι παράνομοι, παρουσιάζονται από τον δημιουργό τους σαν άσχημοι κουρελήδες, που κυκλοφορούν σαν κοπάδι και έχουν αντί για ονόματα, αριθμούς. Όλοι φυσικά, έχουν σκούρο δέρμα και το πεπρωμένο τους είναι αυτό του ισοβίτη. Όλες οι περιγραφές, μας οδηγούν να πιστέψουμε στην εικόνα – ρομπότ, του αιωνίου εχθρού της ιδιοκτησίας, εκείνου που μπορεί να διαπράξει το ύψιστο έγκλημα, να στερήσει τον ιδιοκτήτη από τα αγαθά του! Οι «κακοί» ληστές (λύκοι, Μαύρος Πητ κλπ) είναι οι αιώνιοι βλάκες και είναι πάντα πιο μεγαλόσωμοι, πιο δυνατοί και πιο οπλισμένοι. Οι «καλοί» ήρωες, έχουν σαν μόνο όπλο, την εξυπνάδα, η οποία τους οδηγεί μόνιμα, σε νίκες απέναντι στους αντιπάλους τους

Ρατσισμός και καταναλωτισμός

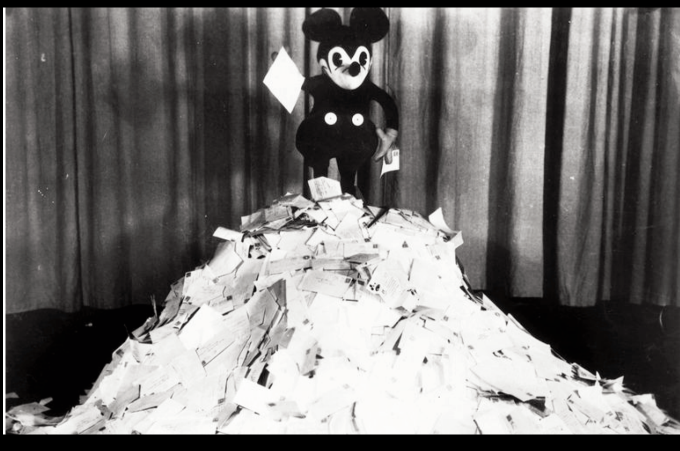
Οι λαοί του τρίτου κόσμου, οι οποίοι κατέχουν τα πλούτη, παρουσιάζονται σαν ηλίθιοι, απολίτιστοι, αγαθοί και αιώνιοι, δεν πεθαίνουν ποτέ. Οι λαοί αυτοί, πάντα πέφτουν θύματα των ηρώων του Ντίσνεϋ, οι οποίοι τους φέρνουν τον πολιτισμό, με μορφή φτηνών μπιμπελό, παιχνιδιών και νόμων και σαν αντάλλαγμα, παίρνουν όλους τους θησαυρούς και το πολυπόθητο χρυσάφι. Χαρακτηριστικό των λαών αυτών, είναι η αφέλεια τους και μια χαρακτηριστική δυσιδεμονία, κάτι που αποτελεί σύμμαχο, για τον Ντόναλντ τον Σκρούτζ και την παρέα τους.Σε όλες τις ιστορίες της Ντίσνευλαντ, λείπει η διαδικασία της παραγωγής, διαφημίζεται έντεχνα μόνο η συνεχής κατανάλωση, η οποία είναι εξαγνισμένη από το προπατορικό της αμάρτημα

(παραγωγική διαδικασία). Από τα επαγγέλματα στην Ντίσνευλαντ, απουσιάζουν παντελώς αυτά του πρωτογενούς τομέα, όλα ανήκουν στον τριτογενή τομέα. Οι ήρωες εργάζονται πουλώντας υπηρεσίες' κομμωτές, μεσίτες, δακτυλογράφοι πωλητές και πωλήτριες (κυρίως ακριβών ειδών), με ιδιαίτερη προτίμηση στους παραγγελιοδόχους, τους πλασιέ, τους σερβιτόρους κλπ. Όλοι οι υπάλληλοι, διακινούν αγαθά που δεν έχουν παραχθεί, αλλά απλά αγοράζονται. Ο ηθικός κώδικας του Ντίσνεϋ, συνίσταται από τον άκρατο καταναλωτισμό, πρέπει να συνεχίσουμε να αγοράζουμε για να συνεχίσει να λειτουργεί το επικρατών σύστημα, να πετάμε τα αντικείμενα που αγοράζουμε (μιας και ποτέ δεν τ' απολαμβάνουμε , ούτε στη ζωή, ούτε στις ταινίες) και να ξαναγοράζουμε αύριο τα ίδια ή παρόμοια. Η ουσία της κατανάλωσης συνίσταται στην κερδοσκοπία, κάποιοι θα θησαυρίζουν από τον καταναλωτισμό, που έντεχνα καλλιεργείται . Αυτός είναι και ο λόγος, γιατί οι ήρωες διακατέχονται από πραγματική μανία για το χρήμα. Οι ήρωες μέσα στις ιστορίες, έχουν ρόλους αναλλοίωτους και σταθερούς. Μια μόνο λύση υπάρχει για να αλλάξει κάποιος κοινωνική θέση. Ο εκπρόσωπος των μεγάλων (κυρίαρχος), μεταμορφώνεται σε εκπρόσωπο των παιδιών (κυριαρχούμενοι). Αυτό γίνεται κάθε φορά που ο μεγάλος, κάνει ακριβώς τα ίδια λάθη, που απαιτεί να μην κάνουν τα παιδιά και βασικά τα

παιδιά, δεν πρέπει να ανατρέπουν την τάξη των μεγάλων. Υπάρχει όμως και ένα πλάσμα, που ποτέ δεν αντικαθίσταται από άλλο μικρότερο και ποτέ δεν γίνεται αντικείμενο κριτικής, φυσικά το πλάσμα αυτό είναι η γυναίκα. Η γοητεία, είναι η μόνη εξουσία που ασκεί δια μέσου της πιο παραδοσιακής μορφής, την κοκεταρία. Της απαγορεύεται να πάει παραπέρα, γιατί έτσι θα εγκατέλειπε τον οικιακό και παθητικό ρόλο της. Ο Ντίσνεϋ, για να παρουσιάσει γλαφυρά αυτό το < μπουκέτο > της κοκεταρίας, επιλέγει πάντα από τα στερεότυπα των σταρ του Χόλυγουντ. Στις ιστορίες του Ντίσνεϋ, οι άντρες περιτριγυρίζουν αιώνια τις γυναίκες χωρίς αποτέλεσμα, γίνονται ιππότες σε μονομαχίες, τις κατακλύζουν με δώρα και τις πηγαίνουν βόλτες. Δεν επιτρέπεται ηδονή, έρωτας, παιδιά, επικοινωνία. **Εν κατακλείδι** Η πέννα του Γουώλτ Ντίσνεϋ, εκμεταλλεύτηκε με απαίσιο τρόπο, των όμορφο κόσμο των ζώων και τον χρησιμοποίησε, ως εργαλείο για να προπαγανδίσει τον καπιταλισμό, τον ρατσισμό, την εκμετάλλευση και την πανουργία. Ο «αθώος» κόσμος του Ντίσνεϋ, αποτελεί εργαλείο προπαγάνδας και τον δούρειο ίππο, του άκρατου ανταγωνισμού, που είναι η πεμπτουσία του καπιταλισμού. Σίγουρα όλη η ζωική δημοκρατία (και όχι βασίλειο), θα συμφωνήσει με τα ανωτέρω._

Γιάννης Ραμόν

Αν δεν ειναι ροκ εν ρολ δεν ειναι τιποτα

Σε θερμοκρασια δωματιου το δερμα μου
νεκρικο αρωμα η μυρωδια των βακτηριων
κλειστα ματια – γκαζι
τους εχουν αφαιρεσει τα παντα
εκτος απο μια τελευταια στιγμη ονειρου
σφαλισμενα τσινορα
επιθανατιο χαμογελο
ανοιχτα βλεφαρα
σκοτεινη ακτινα
η ευχη που, ποτε πια δεν κανω
ολα γινονται πορτοκαλι
τιποτα δεν νιωθω στα αστρα να ζητησω
οταν γερνουν
ο,τι πια ποτε δεν ψελιζω
γιατι
μυστικο
γιγαντιος δισκος που σωζει
στο τσακ παντα την πλαση
ειμαι το σχημα που ακομα δεν εχω σκεφτει, ειμαι μη σχημα
ειμαι αυτο που δεν εχει υποτεθει
δεν ειμαι κολουρος ουτε κυβος ουτε λειος ουτε χνουδωτος
δεν εχετε βρει τις λεξεις να με περιγραψετε
δεν ξερετε ποιος ειμαι
σας διαφευγω ανησυχητικα
μια υπουλη ιδεα μουχει περασει
οτι δεν με εξοντωνετε γιατι με αγνοειτε
παρακολουθειτε
εντοπιζετε
υποθετετε
ελπιζετε
ποτε δεν θα μαθετε αρκετα

κουρτ

Ο δρόμος, η φλέβα, και οι νευρώνες

Όταν ήμουνα μικρός αρεσκόμουν να παίζω με τις σαπουνόφουσκες
Αργότερα μου είπαν πως οι σαπουνόφουσκες είναι ιδέες
Ε, λοιπόν σας ορκίζομαι πως ερωτεύτηκα μια σαπουνόφουσκα
Ο έρωτας μου τέλειωσε άδοξα. Με είχαν προειδοποιήσει πως αν την αγγίξω θα πεθάνει. Μα δεν άντεξα.
Και με φυλάκησαν γι’ αυτό.
«750 e-mails ζυγίζουν 1 κιλό» λέει ένας φίλος και φεύγει.
Σκεπτικός, πλησιάζω μια γυναίκα σε κάποιο κοντινό πεζοδρόμιο για να το αναλύσω.
- Μπορώ να σου μιλήσω για 5 λεπτά; την ρωτάω.
- Πως γίνεται αυτό; Δεν το ‘χω ξανακούσει, μου απαντάει.
Την χαιρετώ και φεύγω με την απορία.
Έγινα αύτο που διδάχτηκα να μισώ στο τέλος.
Όταν σταμάτησα να κοιτώ και ξεκίνησα να βλέπω, είδα πως δεν έχει και μεγάλη διαφορά.
Η σαπουνόφουσκα είναι η ίδια και στο τέλος θα σπάσει.
Μερικοί φοβούντε μην τους ρουφίξει και εξαφανιστούν.
Προσπαθώ να ακούσω τη σκέψη τους μα δεν είναι αρκετό.
Πρέπει να αφουγκραστώ και βγαίνω πάλι στο δρόμο.
Ο κόσμος σφάζεται για να διατηρίσει στη ζωή ένα τέρας
Όλοι θέλουν να είναι τυχεροί και να τους καταπιεί
Οι περισσότεροι χάνουν και αποτραβιούντε στις σκιές, με χάπια κι αλκοόλ. ->

Οι τυχεροί το δοξάζουν για τις καρκινογενέσεις που τους
προσφέρει στα γαστρικά του υγρά.
Εγώ, εις μάτειν διαβάζω στο τέρας παραμύθια, μήπως και
χορτάσει χωρίς να καταπιεί
άλλους.
Μεσάνυχτα στον άδειο δρόμο, φύλλα κάνουν ελεύθερη πτώση.
Έχουν ραντεβού με τα “αποβράσματα” στα χαρτόνια,
και τα αποτσίγαρα.
Ένας άνδρας ψιθυρίζει «Υπάρχει ελπίδα».
Συλλογίζομαι μήπως τη συναντήσει το κοριτσάκι που λικνίζεται
στον κύκλο με τα ταμπούρλα.
Ο δρόμος του φιδιού έχει λίγες ανηφόρες, συνήθως είναι ευθύς.
Αυτές οι λίγες που θα διαβεί όμως δαγκώνουν και χορηγούν
δηλητήριο.
Περνάω τυχαία απ’ το σπίτι και διπλοκλειδώνω την πόρτα.
Λίγο αργότερα μερικά χαρτονομίσματα μεγάλης αξίας πέφτουν
απ’ την κλειδαρότρυπα.
«Θα πρέπει να ‘ναι ο πολιτικός που ‘ρθε και χθες» σκέφτομαι.
Τα μαζεύω για να του τα επιστρέψω την ώρα που θα βρεθώ
μπροστά στην κάλπη.
Είναι καλή στιγμή να πλύνω τα πιάτα.
Καθώς τα ξεβγάζω κλαίω.
Πόσες ιδέες θα πρέπει να σκοτώσω για να ‘ναι καθαρά;

Αλέξιος Δανισκάς

η ουτοπία είναι εδώ

Μαράζωσαν τα δέντρα απ'
τις φτωχές σε δάκρυα καταιγίδες

μονάχα οι ρίζες μείνανε, χωρίς προσανατολισμό
αδιαφορούν για την βαρύτητα και
δεν αγγίζονται πια.

Θαμπά και αόρατα σχεδόν, τα ίχνη
της ύπαρξης που σαν χαμογελά δείχνει
τα δόντια της

ασήμαντα χαμόγελα, τρωκτικών κυνόδοντες
σπλάχνα γυρεύουν προς κονιορτοποίηση.

Και κάτι παγόβουνα καλλωπισμένα
που ο γλύπτης με επιμονή φροντίζει

σάμπως θ' ανθίσουνε˙ αυτό κάνουμε
ν' ανθίσουν τα παγόβουνα προσδοκάμε.

Ετοιμοθάνατοι είναι αυτοί που περιμένουν
και σε λευκές κόλλες ξορκίζουν την απόγνωση

σαν έτοιμοι από καιρό, μα κάπως καθυστερημένα
χαμογελάνε και ανοίγουν το παράθυρο με χάρη.

Οι πράξεις είναι μάταιες στον κόσμο
των πνευμάτων
γι' αυτό αφηρημένο να είναι το βάδισμά σου

μέχρι να φτιάξεις την ύλη τη δική σου
την ύπαρξη των περιττών αρνήσου.

Manus Sinistra

I

Χάνω τον εαυτό μου…
Σε ουτοπίες και ανεκπλήρωτους έρωτες με αναζητώ.
Ξανά κενό…
Σε νιώθω δίπλα μου να με αγγίζεις – κλείνω τα μάτια
Κι έχεις εξαφανιστεί.
Αυταπάτες με άσπρο φόντο.
Απλώνω το χέρι να σε φέρω δίπλα μου ξανά.
Ακούς;
Η καρδιά μου χτυπάει δυνατά.
Μα που να βρεις ευτυχία μέσα στο ψέμα και την αδιαφορία;
Κι αυτή η ελπίδα να πεθαίνει κάθε μέρα όλο και πιο πολύ,
Με τη θλίψη να παίρνει τη θέση της σ’ ένα παιχνίδι πουλημένο εξ’ αρχής.
Χάπια και αλκοόλ θολώνουν το μυαλό,
Μα η μορφή σου στέκεται ακόμα εκεί,
Χαμογελώντας που με νίκησε άλλη μια βραδιά.
Παίρνω τα νεκρά μου κομμάτια
Και τα θάβω βαθιά στην άμμο.
Ποιος ενδιαφέρεται άλλωστε για πεθαμένες ψυχές;

II

Φυσάει αέρας δυνατός
Απ’ αυτούς που διαλύουν τα πάντα
Στο διάβα τους
Άσπρισε κι η θάλασσα μαζί με τα μαλλιά μου
Μέσα στη δύνη ξανά κι εγώ
Στροβιλίζομαι
Παρασέρνομαι στον πάτο του ωκεανού
Πνίγομαι
Πόση άπνοια έχει το ανθρώπινο σώμα;
1… 2… 3… 100…
Σβήνει η ζωή
Βουλιάζω
Άπλωσε το χέρι σου
Σώσε με
Ανάσα… Απ’ την ανάσα σου…

Γιούλη Σακαρέλη

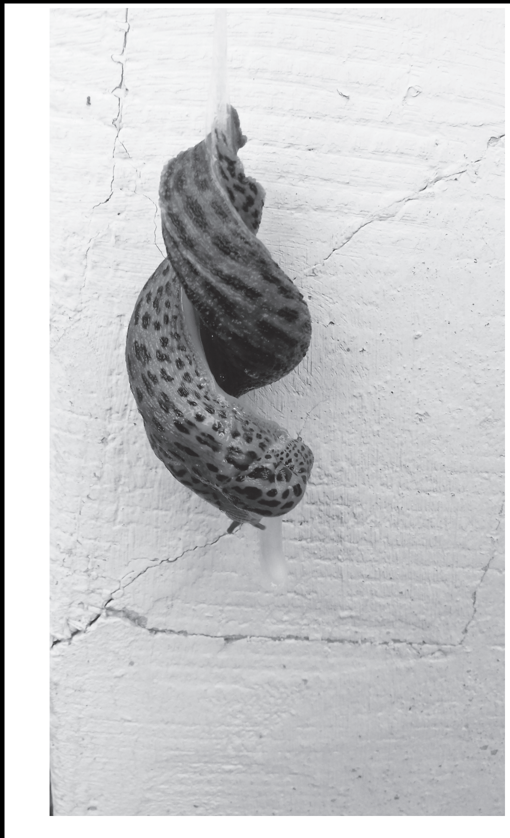
ΑΡΕΤΗ όμορφη κόρη που βρίσκεσαι;
Καιρό έχουμε να σε δούμε, καιρό έχεις
να μας μιλήσεις και να μας δώσεις
το θάρρος που χρειάζεται για να συνεχίσουμε
Στα έλη κολλήσαμε ψάχνοντας
να σε βρούμε
Στις πιο ψηλές κορυφές σκαρφαλώσαμε
Για ένα σου χάδι γκρεμοτσακιστήκαμε
Φουρτουνιασμένους ωκεανούς ταξιδέψαμε
Για μια σου λέξη πνιγήκαμε
Το κάλος σου απαράμιλλο η γοητεία ασύλληπτη
'Ολοι ποθούν να σε κατακτήσουν και να σε κρατήσουν
στην αγκαλιά τους
τι κάναμε και σε χάσαμε; Σε τι λάθη πνιγήκαμε;
το ξύπνημα του τέρατος δεν αφουγκραστήκαμε
στη λήθη πέσαμε και κοιμηθήκαμε
σε ΕΓΩ και λάθος συμπεριφορές αναλωθήκαμε
έλα κοντά μας ζυμώσεις αμπελιού να πιούμε
τον παγανιστικό χορό του Διονύσου να χορέψουμε
και στη μάχη να βγούμε, το τέρας φανερώθηκε
και θέλει να μετρήθουμε
μαυροκόκκινα είναι τα λάβαρα μας
καλύτερα να πεθάνουμε στο αίμα μας
παρά στα κάτουρα μας
την αρετή δεν την ορίζει η φτώχεια
ούτε την χαρίζει ο πλούτος

Σπύρος

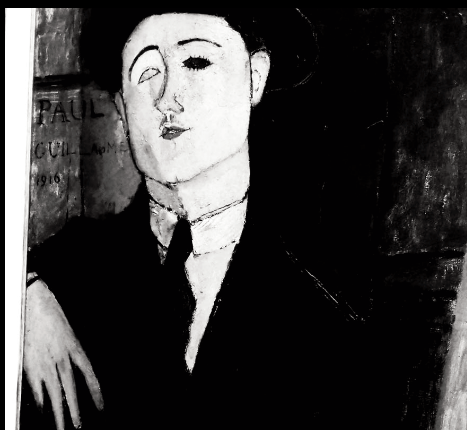
Hijet
Nuk te duan
Se nuk kane
Forme…
Hijet
Nuk te perqafojne
Se nuk kane
Trup…
Hijet
Nuk dashurojne,
Se nuk kane
Shpirt…
Hijeve
Nuk u dhimbsesh ti'
Se nuk munden
Te te ndiejne.
Hijet
Nuk vdesin
Se nuk u linden
KURRE…

Tirane 24/01/2013

Αυγουστιάτικο πρωινό
στην Ερμούπολη
ο άνεμος χορεύει
τα κύματα αθροίζουν
σχήματα μπερδεμένα
μορφές στις σκιές
η σιωπή των αγαλμάτων
δεν αφήνει τα χείλη να
αποκτήσουν ζωή
ο άνεμος χαϊδεύει
τη μορφή σου

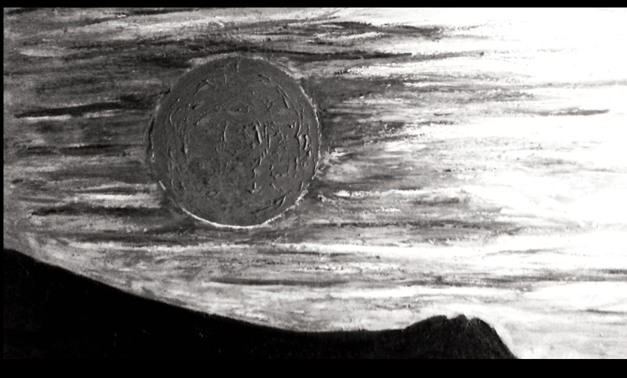
Μανώλης

Ο Θανατος

ομορφο πραμα , κι αναγκαιο
πως να μην τον αγαπησουμε
Να μην τον αγαπησουμε πολυ, ομως,
γιατι θα αδικησουμε τη Ζωη, τοτε
ο θανατος – η ζωη
το ον θελει φαΐ (δεν ξερω κατι αλλο)
και φαΐ γινεται το ον
επισης μη ξεχναμε
τελειωνει σιγα σιγα ή/και αποτομα
το προηγούμενο
και να’το το επόμενο σιγα σιγα αναδύεται
απο την ανυπαρξια (,να ηγηθει, ισως)
εν μερει υπευθυνο για το θανατο
αυτού-που-τώρα-γινεται εκεινο-τοτε
Ε, Ναι, ο χρονος ειναι παρων, ενα φοντο για τα συμβαινοντα
,για τις διαδοχες θανατων και ζωών
Πικρές διαδοχες παντως
Δυσκολα καταπίνονται
(ε, ναι, αυτές οι μεταφορες, η αργοκίνητη γλωσσα)
Απο τη πλευρά των ‘ζωντανων’ εννοώ
δεν ειμαι σιγουρος για τη πλευρα των ετοιμοθανατων
Εκει μπορει η πικρα να ειναι ευκολοπιοτη
(ε, ναι αυτες οι αναλογιες, ισως στο μελλον ‘να λενε περισσο-
τερα’.. ίσως..)
Τελος παντων, να μη πολυλογω τελειωσε κι η σελιδα
ΘΑΝΑΤΟΣ δεν ΥΠΑΡΧΕΙ ..

natsakakan

Podgorica

Με καινούριο φεγγάρι στην Podgorica
περνώντας τη γέφυρα της Χιλιετίας
ντύνομαι όλα τα βλέμματα αρχαίων φαντασμάτων
-δικών μου και ξένων-
και καθρεφτίζομαι στο Morava, αθώα.

Αράζω στο Block 4, χαζεύοντας παιδιά,
που γυρνούν στο στόμα τους σκληρά σύμφωνα
και σκέφτομαι πόσο θα ‘θελα να σπάσω μαζί τους
μερικά τζάμια.
Απ’ αυτά των κτηρίων της σοσιαλιστικής περιόδου,
τότε που η πόλη λεγόταν Τίτογκραντ κι ο κόσμος ήταν αλλιώς.
Γιατί είν’ άγριο σκυλί η νοσταλγία και κάπως πρέπει
να την παλέψεις.
Αυτό μαρτυρούν τόσα συνθήματα,
για την πρώην Γιουγκοσλαβία,
που μου μεταφράζουν όπως-όπως.

Στο Ρολόϊ, στη Stara Varoš, παρουσιάζομαι τα μεσάνυχτα,
για να σας πω το παραμύθι...
Ήταν κάποτε, το Μπελγκιουρτλέν, το βατόμουρο
των Οθωμανών,
κι ύστερα το Βασίλειο του Μαυροβουνίου, το Πριγκιπάτο,
κι άλλα, κι άλλα... ->

κι ό,τι απέμεινε τέλος πάντων απ’ τα τόσα ονόματα
με τις κορώνες,
το ισοπέδωσαν οι 70 πάνω-κάτω βομβαρδισμοί
του Δευτέρου Παγκοσμίου, δε νομίζετε;
Μα οι κήποι ξαναθίζουν. Ευτυχώς.

Στον πύργο της Dajbabska Gora σ’ αφήνω, βλέποντας την
πόλη τόσο όμορφη,
φωτισμένη από ψηλά, ν’ αστράφτει χίλια άστρα.
“Θα ξανάρθω”, σου λέω μετά το χορό μας
και δεν σ’ αποχαιρετώ.
Zdravo, γεια σου, “περίμενέ με”.

Μας χωρίζουν οι γλώσσες, δεν σ’ αναζήτησα Vuk,
κι ας πιστεύω πως πέρασες πολλές φορές απ’ αυτό το δρόμο,
απ’ τη Bulevar Ivana Crnojevića
φωνάζοντας συνθήματα για όλα εκείνα που σας καίνε εδώ.
Μα ίσως ειν’ η μισή αλήθεια, που σου λέω.

Γιατί ακούω μαρσαρίσματα και θέλω να γυρίσω
και να ‘ναι εκείνος.
Εκείνος μόνο, για να του θυμώσω:
“τι θες κι εσύ με τα μαύρα ρούχα σου και τα καπνισμένα μάτια;
τι με κυνηγάς, με τ’ αναποφάσιστα χέρια σου;”
Και πώς να καταλάβεις
ότι θα ‘θελα να του δείξω την πόλη, Vuk, να ξεφλουδίσει την
ιστορία της,
κι ίσως να γράψει ποιήματα;

Πώς να καταλάβεις, ότι στέκομαι έξω απ’ τον καθεδρικό, που
στους τοίχους του απεικονίζεται ο Μαρξ, ο Ένγκελς, ο Τίτο, να
καίγονται στην Κόλαση, και δεν μπαίνω μέσα;

Πρέπει ν’ αφήσω κάτι, μια εκκρεμότητα, ένα λόγο,
για να υπάρξει επόμενη φορά, για να ξανάρθω εδώ, να πιάσω
το νήμα πάλι τότε, κι έτσι μένω ν’ αναρωτιέμαι:

"θα γελούσε ή θα θύμωνε μ' όλα αυτά";

Φεύγω, όσο πιο μακριά μπορώ, αλλά θα επιστρέψω, απ' όσες
χώρες κι αν διαλέξω να περάσω.
Θα ξανάρθω, μια νύχτα που το φεγγάρι θα 'ναι στη χάση του,
θα 'χω μπερδευτεί σε μια στροφή, κάπου στα βουνά
της Βοσνίας, στη Crna Gora
προσπαθώντας να βρω τα σύνορα, για την πράσινη χώρα σου,
Vuk,
όσο εσύ θα μου γράφεις μήνυμα, τότε ακριβώς,
λες και θα νιώθεις πως πλησιάζω.

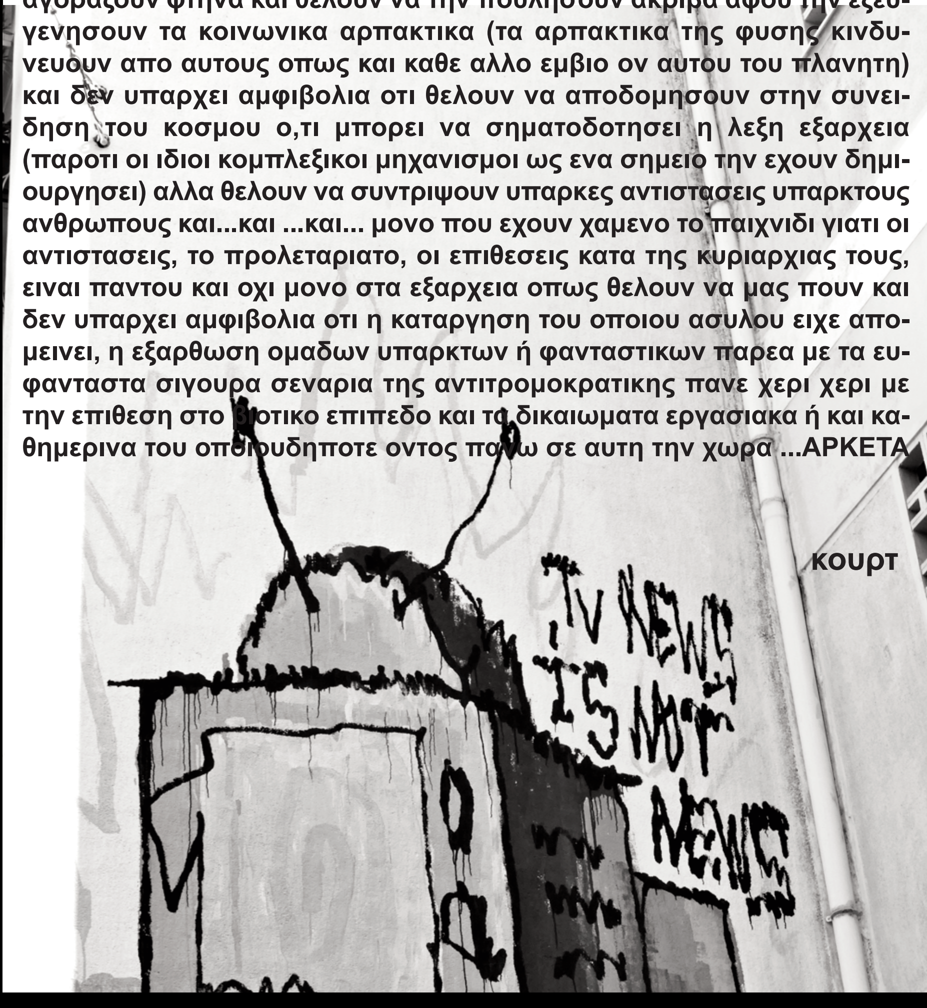
Θα ρωτήσω έναν άγνωστο με γελαστά καταγάλανα μάτια
και άγρια μαύρα γένια, κάνοντας νοήματα:
"Podgorica through Nikšić ;"
για να βρω το δρόμο κι εκείνος θα επιβεβαιώσει τη διαδρομή
και θα με διορθώσει με την τραγουδιστή του διάλεκτο,
τονίζοντας τα γράμματα μετά το ρο:
"Ποντγκορίτσε. Ποντγκορίτσε..." Όχι Ποντγκόριτσα εδώ.
Ποντγκορίτσε.
Μ' αρέσει, ξέρεις. Ποντγκορίτσε... Η πόλη όπου θα επιστρέφω.
Πάντα. Μέχρι...
Καληνύχτα. Είν' αργά.

Αικατερίνη Τεμπέλη

Τα εξαρχεια ή πιθαράδικα ή οπως αλλιως θελει καθενας να τα πει και να ταυτιστει με οποιαδηποτε πλευρα τους γουσταρει, αραγε τι ειναι τα μικρομαφιοζηλικια; τι ειναι η μπατσοκατοχη; προς τι η πυκνωση των ασφυξιογονων νεφων; γιατι οι νεκροι; γιατι οι οχετοι; απο τα μαζικα μεσα αποβλακωσης του μεσου ελληνα που τα καθοδηγει το μεγαλο κεφαλαιο γιατι ο συρφετος λουμπεν αστυνομικων, πολιτικων ρουφιαδων, λουμπεν δημοσιογραφων, λουμπεν και λουμπεν εμπορων ναρκωτικων λυμαινονται την περιοχη; γιατι αραγε ή μηπως ειναι ενα τεραστιο ψεμα και ειναι κατι οπως σε καθε αλλη συνοικια αυτης της αθλιας πολης που κτυπιεται απο την παγκοσμια κριση... Και το ψεμα και η αληθεια αυτης της υφης το βεβαιο ειναι οτι σωριαζουν αυτη την συνοικια του κεντρου της πολης σε ερειπια σε ερημο ζωης που την αγοραζουν φτηνα και θελουν να την πουλησουν ακριβα αφου την εξευγενησουν τα κοινωνικα αρπακτικα (τα αρπακτικα της φυσης κινδυνευουν απο αυτους οπως και καθε αλλο εμβιο ον αυτου του πλανητη) και δεν υπαρχει αμφιβολια οτι θελουν να αποδομησουν στην συνειδηση του κοσμου ο,τι μπορει να σηματοδοτησει η λεξη εξαρχεια (παροτι οι ιδιοι κομπλεξικοι μηχανισμοι ως ενα σημειο την εχουν δημιουργησει) αλλα θελουν να συντριψουν υπαρκες αντιστασεις υπαρκτους ανθρωπους και...και ...και... μονο που εχουν χαμενο το παιχνιδι γιατι οι αντιστασεις, το προλεταριατο, οι επιθεσεις κατα της κυριαρχιας τους, ειναι παντου και οχι μονο στα εξαρχεια οπως θελουν να μας πουν και δεν υπαρχει αμφιβολια οτι η καταργηση του οποιου ασυλου ειχε απομεινει, η εξαρθωση ομαδων υπαρκτων ή φανταστικων παρεα με τα ευφανταστα σιγουρα σεναρια της αντιτρομοκρατικης πανε χερι χερι με την επιθεση στο βιοτικο επιπεδο και τα δικαιωματα εργασιακα ή και καθημερινα του οποιουδηποτε οντος πανω σε αυτη την χωρα ...ΑΡΚΕΤΑ

κουρτ

Φώτο Τάκης Κυριακουλάκος

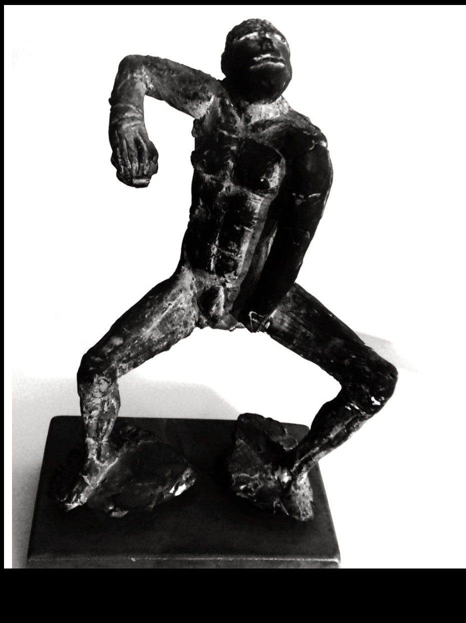

SMEK·DOMVS·ONTIZ
ONTIZ

息をしなさい UDAHNITE
SPIRATE تنفسو RESPIREZ
ትንፋሽ DISITE ATMEN SIE

¨Αόρατες Θηλυκότητες”

Σε έναν κόσμο γεμάτο με κατακερματισμένα από τις πολλαπλές τους καταπιέσεις υποκείμενα, που περιγράφονται από τον δυτικό κόσμο ενιαία- με ίδιες, ανάγκες, καταπιέσεις και επιθυμίες- στην βάση των προτύπων του καπιταλισμού, της πατριαρχίας και του έθνους κράτους, παρατηρείται ένα κενό στην ανάγνωση, αναγνώριση και περιγραφή των πραγματικών αυτών υποκειμένων. Παρά το γεγονός ότι φαίνεται ίσως εύκολο να το περιγράψουμε, στην πραγματικότητα είναι περισσότερο περίπλοκο. Η εθνοπατριαρχία βασίζεται στην καθαρότητα της φυλής, την υπεροχή της αρρενωπότητας και την αναπαραγωγή ενός ταξικού εκμεταλλευτικού συστήματος. Αυτή η αντίληψη και κατ' επέκταση θεώρηση, βασίζεται στη λογική του Οικουμενικού Ανθρώπου. Κατά την Γαλλική Επανάσταση, για πρώτη φορά, έρχονται να θεσπιστούν τα δικαιώματα του Οικουμενικού Ανθρώπου, τα οποία όμως αφορούσαν τον ετεροκανονικό, λευκό άντρα. Ούτε τις γυναίκες – θηλυκότητες, ούτε τους αδερφούς και τις αδερφές μας με άλλο χρώμα, ούτε τα queer υποκείμενα της εποχής, ούτε τα άτομα με αναπηρία, ούτε τους τοξικοεξαρτημένους και τους ψυχικά ασθενείς. Ένας τρόπος για να μπορέσουμε να περιγράψουμε ορθότερα το σύγχρονο καταπιεζόμενο υποκείμενο, ακριβώς λόγω των πολλαπλών καταπιέσεων, που υφίσταται με βάση το τρίπτυχο φύλο – έθνος – τάξη, αλλά και τις πολλαπλές “ταχύτητες” καταπίεσης, που ενέχουν μεταξύ τους τα ίδια τα υποκείμενα, είναι αυτό του εργαλείου της διαθεματικότητας.

Την ανάγνωση, δηλαδή, του συνόλου των ταυτόχρονων, πολλαπλών καταπιέσεων των πληττόμενων υποκειμένων, όχι με μία λογική αθροίσματος αυτών, αλλά με μία λογική ταυτόχρονης ανάγνωσης όλων των καταπίεσεων. Επιπλέον, θα πρέπει να ορίσουμε το "χώρο", τον πληθυσμό και την χρονική περίοδο που μιλάμε. Στην Ελλάδα του 2019, παραδείγματος χάρη, δεν μπορούμε να μιλήσουμε μόνο για τον γηγενή πληθυσμό, καθώς εδώ και δεκαετίες ο πληθυσμός των μεταναστ(ρι)ών, που κατοικεί εντός των συνόρων, ολοένα και αυξάνεται, ενώ οι καταβολές του πληθυσμού αυτού διαφέρουν. Επίσης, λόγω των διαφορετικών ηθών και εθίμων, γηγενών και μη κατοίκων, ο ρόλος της γυναίκας διαφοροποιείται, πάντα όμως σε υποδεέστερη θέση από αυτή του άντρα. Η δε εργατική τάξη δεν είναι αυστηρώς οριοθετημένη, λόγω της συνεχούς επίθεσης του καπιταλισμού, που δημιουργεί ολοένα και περισσότερες σχέσεις εργασιακής εκμετάλλευσης, πολλώ δε μάλλον όταν σε αυτές πρέπει και λαμβάνουμε υπόψιν και τους/τις μετανάστ(ρι)ες.

Μέσω μίας τέτοιας διεργασίας, θα προκύψει το ενοποιητικό στοιχείο μεταξύ των καταπιεσμένων και της εργατικής τάξης. Όταν οι καταπιέσεις γίνουν αντιληπτές και ο εχθρός που τις επιβάλλει ορατός, που δεν είναι άλλος από την πατριαρχία, το έθνος- κράτος, το κεφάλαιο και τον καπιταλισμό, τότε η μόνη εύλογη απάντηση θα είναι η ενοποίηση των υποκειμένων σε μία απελευθερωτική για τα ίδια, διεθνιστική, ταξική, αντιπατριαρχική κοινωνία.Η ταυτόχρονη επίθεση της πατριαρχίας, της ταξικής εκμετάλλευσης και του εθνικισμού αποτυπώνεται έντονα στον Στρατό και το μιλιταρισμό. Οι μιλιταριστικοί όροι, βάσει των οποίων λειτουργεί ο στρατός, βασίζονται στη λογική της πειθήνιας, άβουλης μάζας, η οποία θα εκτελεί εντολές χωρίς δεύτερη σκέψη, σε ένα πρότυπο μιας στιβαρής, κυριαρχικής αρρενωπότητας, που θα υπακούει στον αφέντη – θεό, για χάρη της Πατρίδας. Προάγει το αξιόμαχο και τον "ηρωισμό" για να ενωποιήσει και φανατίσει το στράτευμα, εξυπηρετώντας κάθε φορά τα συμφέροντα των κυβερνώντων και του κεφαλαίου,

εξασφαλίζοντας έτσι την εθνική ενότητα. Γιατί, μόνο ένα κράτος με εθνική ενότητα, μπορεί να είναι πετυχημένο, προκειμένου αυτό να διεξάγει τους εντός και εκτός συνόρων πολύμορφους πολέμους ενάντια στους λαούς και τους/τις καταπιεσμένους/ες, χρησιμοποιώντας συνήθως πρακτικές σεξουαλικοποιημένης βίας ως μέσο τρομοκρατίας και επιβολής1. Εκατοντάδες βιασμοί με θύματα ακόμη και παιδιά, αλλά κυρίως γυναίκες, ακριβώς γιατί η απόλυτη επιβολή του σώματος της "αναπαραγωγικής μηχανής του έθνους", επικυρώνει την κυριαρχία του ενός έθνους-κράτους πάνω στο άλλο.

Ελλάδα, Οκτώβριος 2018 [Έβρος]

Καταγράφεται μία τριπλή γυναικοκτονία μεταναστριών δεμένες στον Έβρο. Δολοφονημένες από στρατιωτικό μαχαίρι, πισθάγκωνα, τρία μέτρα μακριά η μία από την άλλη . Μέχρι σήμερα τα ονόματά τους άγνωστα. Δεν τις έψαξε κανείς. Δεν αποδόθηκαν ευθύνες πουθενά.

Ελλάδα, Γενάρης 2019 [Λέσβος]

Επίσημη έκθεση1 της Oxfam (Βρετανική ΜΚΟ) για το στρατόπεδο συγκέντρωσης στη Μόρια καταγγέλει τους βιασμούς προσφυγισσών. Οι γυναίκες φτάνουν μέχρι και στο εξευτελιστικό σημείο να φορούν πάνες τα βράδια, για να μην αναγκάζονται να βγουν από τις σκηνές τους και αυξηθεί ο κίνδυνος βιασμού τους.

Ελλάδα, Μάρτιος 2019 (Ελληνικό, Αθήνα)

Έλληνας συνταξιούχος στρατιωτικός πυροβολεί την γυναίκα του και μετά αυτοκτονεί. Εκείνη ξεφεύγει από τα χέρια του, ζητάει βοήθεια από έναν περαστικό ιδιοκτήτη ταξί. Ο ταξιτζής αρνείται να τη βοηθήσει για να μη του λερώσει τα καθίσματα. Η τοπική κοινωνία, που παρακολουθεί το σκηνικό, σιωπά. Η γυναίκα χωρίς όνομα δολοφονείται.

Κύπρος, 2018- 2019

"Εσείς θα βρίσκεται πτώματα, κι εγώ θα σας λέω ποιές είναι. Σκότωσα κι άλλες, να πάτε να βρείτε πού είναι"

Νικόλας Μεταξάς, αξιωματικός του στρατού. Ο ρατσιστής γυναικοκτόνος, που τα αστικά ΜΜΕ και τα επιτελεία τους, έκρυψαν τα στοιχεία του μέσα από την ψευδή ταυτότητα του "Ορέστη" που ο ίδιος χρησιμοποίησε για να βρει τα θύματά του. Στραγγάλισε και πέταξε πτώματα επτά μεταναστριών γυναικών (εκ των οποίων δύο ανήλικες). Τα θύματα, που επέλεγε, ήταν γυναίκες μετανάστριες, φιλιππινέζικης καταγωγής. Η κυρίαρχη επιστημονική κοινότητα, μέσα από το λόγο του γνωστού Ψυχιάτρου – Σεξολόγου, Θάνου Ασκητή, προσπάθησε να ψυχιατρικοποιήσει τα κίνητρα του γυναικοκτόνου και τελικά να τον δικαιολογήσει.1 Ο Αξιωματικός, Νικόλας Μεταξάς, ήταν σίγουρος ότι οι Αρχές δε θα έφταναν ποτέ σε εκείνον. Και αυτός είναι ο λόγος, που δεν φρόντισε να εξαφανίσει όλα τα πειστήρια. Ήταν σίγουρος πως αυτές τις γυναίκες δεν θα τις ψάξει ποτέ κανείς.

Ελλάδα, Δεκέμβριος 2018 (Κως)

Στο Στρατόπεδο 282 ΤΕ Κω, τέσσερις φαντάροι βιάζονται από τη Διοίκηση της μονάδας ως παραδειγματισμό για την κλοπή χρημάτων συμφάνταρού τους, που κατήγγειλε, χωρίς να γνωρίζει ποιός το έκανε. Οι φαντάροι βρίσκονταν εν ώρα υπηρεσίας στο φυλάκιο και σύμφωνα με τον ανθυπολοχαγό έπρεπε να είναι σε επιφυλακή για την ασφάλεια του στρατοπέδου. Ο Ανθυπολοχαγός της μονάδας, έχει κατηγορηθεί ξανά για βασανιστήρια, καψόνια και άλλες αυταρχικές πρακτικές, που του προσδίδει η θέση εξουσίας του. Ακολουθεί την παράνομη τα-

συμμόρφωσης, που θυμίζει σκοτεινές φασιστικές εποχές1.

Ελλάδα, Απρίλιος 2019 (Σάμος)

'Άλλη μία καταγγελία φαντάρου για απόπειρα βιασμού και σεξουαλική παρενόχληση στο φυλάκιο της 79 ΑΔΤΕ του Αγαθονησίου από ΕΠΟΠ εν ώρα υπηρεσίας. Ο Διοικητής, ο Ταξίαρχος και το ΓΕΣ, αλλά και η Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προσπάθησαν να συγκαλύψουν το περιστατικό. Οι φαντάροι της μονάδας απαίτησαν να μην κουκουλωθεί το συγκεκριμένο περιστατικό, ως ένδειξη αλληλεγγύης και συμπαράστασης στον συμφάνταρό τους και απαιτώντας την παραδειγματική τιμωρία του στελέχους.

“Ελληνική Αγία Οικογένεια”

Το έθνος κράτος αναπαράγεται και επιβιώνει μέσα από την πιο σκληρή πατριαρχική δομή, αυτή της οικογένειας. Ο Πατέρας “οφείλει” να επιτελεί τον ρόλο του προστάτη, η Μητέρα «αγιοποιείται», η ετεροκανονικότητα – που είναι άρρηκτα κι εσκεμμένα συνδεδεμένη με την αναπαραγωγή, θεωρείται κανόνας. Το έθνος – κράτος εξάλλου, χρειάζεται την τεκνοποίηση για την κάλυψη της πληθυσμιακής του υπεροχής και την αύξηση των μαχόμενων δυνάμεών του. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, η διαφήμιση που ανέφερε την οικονομική πριμοδότηση των πολύτεκνων οικογενειών, αλλά και της τεκνοποίησης εν γένει στη βάση της επιχειρηματολογίας ότι “το έθνος απειλείται”. Ένας βασικός λόγος, που συνήθως οι άρρενες απόγονοι, κοινωνικά αντιμετωπίζονταν με σαφή υπεροχή έναντι σε όλες τις θυληκότητες. Τα queer υποκείμενα, αντιμετωπίζονται ως “εκφυλισμένη, μη φυσική παρέκκλιση” του κανονικού, παρά το γεγονός ότι και βάση επίσημων καταγραφών, αποτελούν το 10% του παγκόσμιου πλυθησμού, πράγμα που άρρει την επιχηρηματολογία περί «εξαίρεσης του κανόνα». Το ζήτημα όμως δεν είναι να υπάρχει αριθμητική τεκμηρίωση για να μπορούν να υφίστανται και να εκφράζονται ελεύθερα όλα τα υποκείμενα. Θα έπρεπε να θεωρείται αναφαίρετο δικαίωμα η αυτοδιάθεση και ο αυτοπροσδιορισμός μας. Δεν αποτελλεί πρόβλημα το να μην μπορούμε να κατηγοριοποιηθούμε. Πρόβλημα είναι η εμμονή για κατηγοριοποιήση από άλλους για όλους. Το έθνος κράτος,

αντιστοίχως, βασίζει την ύπαρξη του σε αυτό το μοτίβο και αντιμάχεται οτιδήποτε ¨παρεκκλίνει”.

Ελλάδα, 21 Σεπτεμβρίου 2018 (Αθήνα)

Μία από τις πιο στυγνές δολοφονίες εν ψυχρώ από “αγανακτισμένους πολίτες” και αστυνομικές δυνάμεις του Zak, γνωστός ακτιβιστής του ΛΟΑΤΚΙ+ Κινήματος, οροθετικός, αντιφασίστας και drag queen (Zackie oh). Το Κράτος μέσα από τα ΜΜΕ, προσπάθησε με πρωτοφανή μέσα να συγκαλύψει τη δολοφονία του, παραπληροφορώντας και ενοχοποιώντας το θύμα ως ένα 'πρεζάκι', που μπήκε στο κατάστημα για να ληστέψει και απείλησε τη ζωή του ιδιοκτήτη. Επιχειρήματα, τα οποία καταρρίφθηκαν αμέσως τόσο από τις τοξικολογικές εξετάσεις, τα βιντεο ντοκουμέντα και την ιατρική γνωμάτευση. Για τους μπάτσους, τους φασίστες “αγανακτισμένους νοικοκυραίους” και όσους συναίνεσαν, η ζωή ενός ανθρώπου που φαντάζει αδύναμη, εκτός της κοινωνικής νόρμας δεν κοστίζει τίποτα. Φαντάζει απειλητική για την κανονικότητα τους.

Ελλάδα, 3 Απριλίου 2018 (Χανιά)

“Χλευάστηκα επειδή είμαι τρανς. Αυτό δεν χρειάζεται καν να το εξηγήσω. Χτυπήθηκα επειδή ζήτησα το λόγο. Επειδή δεν δέχτηκα την χλεύη, δεν συνέχισα το δρόμο μου και αντιμίλησα. Ζήτησα να μάθω το λόγο που δύο άγνωστοι αποφάσισαν εφτά η ώρα το πρωί να σπάσουν πλάκα μαζί μου εκσφενδονίζοντας αντικείμενα και περιμένοντας εγώ αυτό να το δεχτώ και να το υπομείνω. Αυτό που τους εξόργισε ήταν ότι συνέχισα να αντιδρώ όταν με απαξίωσαν. Χτυπήθηκα από πίσω. Με χτύπησαν και ενώ ήμουν στο πάτωμα με σπασμούς και δε θα μπορούσα να αντιδράσω. Ήταν έτοιμοι να με χτυπήσουν με μία καρέκλα από πάνω, αν δεν τους έτρεπαν σε φυγή οι φωνές του κόσμου, ίσως με σκότωναν.”

Στις 10 Ιουνίου του 2016, η Ήβη Καισερλή δέχεται επίθεση από δύο άντρες έξω από ένα μαγαζί της πόλης. Ο λόγος; Επειδή γι΄αυτούς δεν ήταν πολύ άντρας. Ήταν ντροπή για το ανδρικό φύλο μία τρανς γυναίκα να διεκδικεί δημόσιο χώρο. Η υπόθεση δύο χρόνια μετά συνεχίζεται. Το δικαστήριο δε δέχεται πως το

κίνητρο ήταν ρατσιστικό. Οι κακοποιητές της Ήβης πέφτουν στα μαλακά, με το δικαστήριο να αναφέρεται σε σωματική βλάβη λόγω προσωπικών διαφωνιών.

Ελλάδα, 2 Ιανουαρίου 2019 (Κέρκυρα)

Το πρωί της 3ης Γενάρη η Αγγελική Πέτρου δεν εμφανίζεται στο χώρο εργασίας της. Ο σύντροφός της την αναζητάει και δηλώνει στις τοπικές αρχές την εξαφάνισή της. Η Αγγελική Πέτρου είναι νεκρή. Ο φονιάς είναι ο ίδιος της ο πατέρας. Το κίνητρο του πατροκτόνου ήταν η προσωπική της σχέση με τον Αφγανό σύντροφό της, που δεν ενέκρινε. Η Αγγελική δολοφονήθηκε, γιατί δεν “υπάκουσε” στις διαταγές του πατέρα της.

Ελλάδα, 27 Νοεμβρίου 2018 (Ρόδος)

Ελένη Τοπαλούδη, 22 ετών. Μία περίπλοκη υπόθεση, στην οποία εμπλέκονται τουλάχιστον δύο δολοφόνοι. Επιχείρησαν να τη βιάσουν, εκείνη αντιστάθηκε και την κακοποίησαν μέχρι θανάτου. Την πέταξαν στη θάλασσα, προκειμένου να σβήσουν τα ίχνη τους. Η Ελένη εκβιαζόταν με υλικό από προηγούμενο βιασμό της, ενώ κατόπιν της δολοφονίας της, “άνοιξαν” τα στόματα της Ρόδου για τους δύο δολοφόνους. Νέα περιστατικά σεξουαλικών και σεξιστικών επιθέσεων σε άλλες κοπέλες, βρήκαν το φως της δημοσιότητας. Οι αστυνομικές αρχές της Ρόδου, σε καταγγελία της Ελένης ένα χρόνο πριν για τον πρώτο βιασμό της, δεν διενήργησαν καμία έρευνα ή δίωξη, συγκαλύπτοντας και συνηγορώντας στον βιασμό αυτόν, αλλά και στη συνέχεια που υπήρξε.. Με την Ελένη Τοπαλούδη να καταλήγει νεκρή κατόπιν βασανισμού.

Ελλάδα, 6 Μαΐου 2012

Κατόπιν επιχείρησης “σκούπας”, στη βάση της υγειονομικής διάταξης 39Α του τότε Υπουργού Υγείας, Ανδρέα Λοβέρδου, δεκάδες γυναίκες εκδιώχθηκαν, προσήχθησαν από την ΕΛ.ΑΣ., εξαναγκάστηκαν σε ελέγχους HIV κι εν τέλει προφυλακίστηκαν για το κακούργημα – τότε - της “βαριάς σκοπούμενης σωματικής βλάβης”. Μετά από εισαγγελική παρέμβαση,τα στοιχεία

τους δημοσιοποιήθηκαν και τα ΜΜΕ διαπόμπευαν κατ΄εξακολούθηση αυτές τις γυναίκες ως "ιερόδουλες, οροθετικές και τοξικοεξαρτημένες". Μία παράτυπη και άκρως "κανιβαλιστική" πρακτική, και στη λογική της αντιμετώπισης των γυναικών αυτών ως εγκληματίες, που ενήργησαν εν γνώσει τους κατά αγνώστων προσώπων, τα οποία καλούνταν να τις αναγνωρίσουν.

"Δεν υπάρχει μονοθεματικός αγώνας, γιατί δεν υπάρχουν μονοθεματικές ζωές"1
Μας θέλουν καταπιεσμένες, βιασμένες, κακοποιημένες...Μας θέλουν νεκρές..

Σε έναν κόσμο, που διακηρύττεται ότι υπάρχει κοινωνική ειρήνη, τα θύματα του ολοένα και αυξάνονται και είναι αυτά, που διαψεύδουν αυτήν την επίπλαστη αφήγηση. Ο κοινωνικός πόλεμος διεξάγεται ήδη. Πάνω στα σώματά μας, στις σχέσεις μας, στην οικογένεια μας, στη ζωή μας, την εργασία μας, την καθημερινότητά μας. Η υποτίμηση αυτών των ζητημάτων, συνηγορεί στην σιωπηρή νομιμοποίηση αυτής της κατάστασης. Κανένας νόμος δε θα είναι ποτέ αρκετός, καμία αστική δικαιοσύνη δε θα υπερασπιστεί καμία από τις ανάγκες μας. Συνεχίζουμε με μοναδικό πρόταγμα την αλληλεγγύη και την συνύπαρξή μας. Η μόνη απάντηση είναι ένα πολύμορφο, πολύχρωμο, συμπεριληπτικό, διεθνιστικό, μαχητικό κίνημα, ενάντια σε όσους επεμβαίνουν στις ζωές μας και θέλουν να ελέγξουν τα σώματά μας.

Ρ.Γ. - Β.Τ.

ALIENATION IS EVERYWHERE YOU LOOK

Part II

Before elaborating on Rahel Jaeggi's approaches a little more specific, I want to get to the root of the term appropriation. We can find the notion of appropriating something in Marx, where he addresses numerous ways of perception, senses, and, as it were, bodily, emotional and mental 'means of living life' amongst which he mentions love, while describing how we approach the world: 'Man appropriates to himself his manifold essence in all sided way, thus as a whole man. Every one of his human relations to the world – seeing, hearing, smelling, tasting, feeling, thinking, perceiving, sensing, wishing, acting, loving – in short, all the organs of his individuality […] are in their objective relation or in their relation to the object, the appropriation of that object. Here, we see cognitive and practical abilities, senses, passive in terms of recording, and active ways of perception, which we use to orient ourselves and to give meaning to our surroundings. The set of the listed means is what is given to the human as a 'being of nature' with which he operates, and which he cannot help but developing and adjusting to his environment. However, Marx refers to the human essence once again, that is, labour as discussed before. If we, however, replace human essence with the account of freedom, in other words, with the willing alone we can unlock appropriation as an ability to 'work through'an active

ability of changing the way we relate to something. Accordingly, if we were to criticize Marx and his notion of alienated labor, we would need to say that the worker should recognize her alienated condition as an impairment of her will, and as a result, she will need to activate her agency to 'change things' concerning her relation to work. To appropriate something in this sense turns into 'dealing with' (in an active way while using the activity one possesses) what one knows. What I know stands at my disposal as knowledge, but not in a passive way: I really and practically have command over it and I can identify with it. Moreover, I deal with something by 'giving into' unchangeable external realities and surrendering to them, while accepting them as pre-determined By saying 'acceptance' and 'surrender', I want to outline that we do possess the option of choice and we can decide how to react to life-events which are outside our control. We are able to step back and to analyse the situation, we can use agency. In a given life situation, some parts of our agency will be activated and we'll be able to influence the given set of circumstances, but some other parts will deny us the access. Many things are outside our control and appropriating them is sometimes simply (although it is a difficult task) accepting them, moving on and finding different projects. Accepting the unchangeable, surrendering to it in Kierkegaard's sense,1 is liberating and a way of creating meaning within my own life. More than that, I would even argue that acceptance is the half of appropriation. We cannot control everything, but we still need to make sense of blurry circumstances, in order to create meaning. And this process starts not with denying anything, but rather with leaving things 'as they are', with surrender and radical acceptance. We can see now that in the question of free will and human agency, there are always two poles conquering each other: the changeable stands against the unchangeable, and we are the ones who need to balance the equilibrium. In other words: This ability to change some conditions of our lives marks us out as persons. We can expres

it as a gap between the physical world, in which everything exists, and the way we actually shaping our lives. Sharli A Paphitis puts it this way: 'There is a gap for us between our vulnerability to the chance and necessity of the situations in which we find ourselves and the possibilities of how we may try to realise our lives. It is precisely because of this gap that we can talk about human agency at all.'1 And this is how Jaeggi phrases it:
'The possibility of appropriating something refers, on the one hand, to a subject's power to act and form and to impose its own meaningful mark on the world it appropriates. On the other hand, a process of appropriation is always bound to a given, previously existing content and thereby also to an independent meaning. Skills that we appropriate are constrained by success conditions; leading our own life depends on circumstances over which we do not have complete command.Rahel Jaeggi focusses on the how of re-appropriation, where alienation is an open-end project. No harmony is to be achieved, no closed end or a happy end in in sight, no 'home' to return to, but instead a hope, an appeal for a successful human existence which includes all the possibilities of things going wrong. This is where human freedom counts as crucial: we have the means of our successful living in our own hand, and we can use skills, the lead of emotions,1 a sharpened sense of reality and cognition to make the world our own domain to the extend it allows us to do so. Often, this 'allowance' is rather limited. To appropriate does not mean to 'make something entirely my own', to put a 'stamp' over something I claim to possess control over. However, this kind of transformation – from something that is not my own into something that is – is always only a partly one. The power of controlling all life circumstances is not granted to us and we better acknowledge it. I can appropriate parts of what I understand in an act of understanding but I should abandon the illusion that I can understand everything. This is why acceptance of the opaque parts, in my view, is a crucial precondition for better understanding and therefore, re-ap

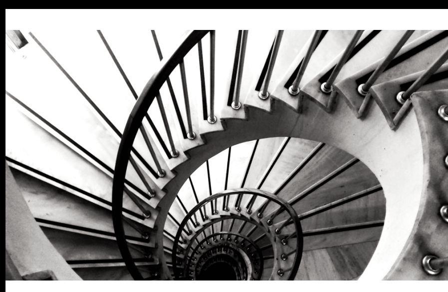
appropriating of my life. We find here the conceptual core of alienation as a 'relation of relationlessness', namely, a relation in itself but also described as a defective, disturbed relation to that relation —whether it be the disturbed bond to externalities or to the self. The life practices in an alienated state are disrupted in the sense that my abilities of appropriation, as described above, are arrested through some force. Once again, originally, the concept of alienation—as Jaeggi diagnoses it, a product of modernity through and through—presupposes, a conception of the human essence. In Marx understanding, we have been divorced from our natural life-activity through alienated labour, and for Rousseau, man is violently disconnected from his belonging to nature and put in chains. This is how we first considered alienation: If something is alienated from something, it must be distanced from something else that has been previously united with it, with its 'true' nature or essence. However, we can turn our attention away from the different interpretations of what we are supposed to be', and instead, regard the conflict of our free will. Our 'essence' then is, so to speak, not something determined as nature or work, or sociality, or the being embedded into and a product of history. Our essence is our ability to execute what we will. Conversely, what we want to examine here are the conditions under which we live with others and with ourselves, and the possibilities of shaping these conditions. In order to avoid essentialism, we turn to analytically oriented debates concerning the nature of personhood and freedom, which lead to the consideration of human capacities.

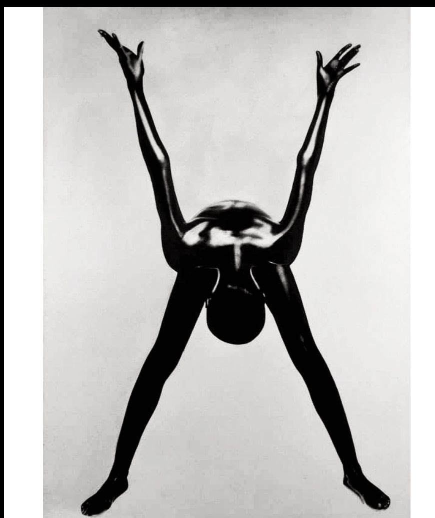
Personhood in these accounts is not something firm, but rather dissolved, something, that depends on its relations. In 'Reasons and Persons' by Derek Parfit, for example, we read that what matters, is the relation, and that questions about personal identity are empty, since 'people are not separately existing entities, distinct from their brains and bodies and their experiences'.1 Moreover, it is acknowledging the fact that others are part of one's own identity that liberates us from digging for an essence of the human being, while trying to tighten attributes to what we hope to discover as personhood. In a rather personal remark in his book, Parfit sums up his arguments on personal identity as follows: 'When I believed that my existence was […] fact, I seemed imprisoned in myself. […] When I changed my view, the walls of my glass tunnel disappeared. I now live in the open air. […] Other people are closer. I am less concerned about the rest of my own life, and more concerned about the lives of others.'2 Parfit does not deny that there is something, to which relations to others and to the external world are bound, but he emphasizes the psychological factor rather than assuming a stable, identifiable self: 'What fundamentally matpsychological connectedness and continuity […]'.1 Starting from here, it becomes comprehensible, that freedom can figure as a replacement to essentialism, since the accounts of personhood and identity, at least as they are considered in analytical philosophy, presents itself as an open project, a pure possibility and full of unreleased options. The individual relation to self, is too, an open project. It hosts both, the ability and the inability to identify with one's own desires and actions as much as the ability to create a relation to the own self and world. Isaiah Berlin, quoted by Jaeggi, brings relevant points: 'The "positive" sense of the word "liberty" derives from the wish on the part of the individual to be his own master. I wish my life and decisions to depend on myself, not on external forces of whatever kind. I wish to be the instrument of my own, not of other men's, acts of will. I wish to be a subject, not an object; to be moved

by reasons, by conscious purposes, which are my own, not by causes which affect me, as it were, from outside. I wish to be somebody, not nobody; a doer—deciding, not being decided for, […] I wish, above all, to be conscious of myself as a thinking, willing, active being, bearing responsibility for my choices and able to explain them by references to my own ideas and purposes. I feel free to the degree that I believe this to be true, and enslaved to the degree that I am made to realize that it is not. Something like a goal can be identified here: it is a healthy, integrated, self-affirming subjectivity, where I made the world my own, where I understand (and, as a part of the appropriation, accept the conditions under which I find myself), where I am the master and creator of my life. But the term goal is misleading. For it is not the what (to achieve) is what we care for, but the how: the process. If the how is not shaped appropriately, the result is a general feeling of meaninglessness, estrangement, and powerlessness, and, with Marx again, loss of connection to the products of one's own hands. Alienation is always leading us back to questioning of how we want to live and directs us to ways in which individuals' lives can go either right or wrong. In order to construct an account of the alienated individual we need to reconstruct all that has been said above in this section. Self-alienation of the individual is a condition, in which I am unable in various respects to appropriate my life and fail to maintain command of myself. In this state, I am unable to access myself, and to understand as the author of my own actions,1 as much as to develop an appropriate understanding of events around me. However

external factors of life, uncontrollable forces, are not excluded, but integrated here. There is neither complete transparency nor predictability to be expected in the normal state of individuals: 'One never is, and never could be, the sole author of one's life history. This peculiar tension between making plans and pursuing intentions, on the one hand, and their effects […] on the other, is obviously also a characteristic feature of the way one leads one's life.'1 Ernst Tugendhat underlines the activity of the individual when he states that 'Leading one's life means confronting the 'practical question'2 and he means here, again, the self-command, the ability and shape one's own actions and decisions. Being in self-command means that the relations, in which I live, are not enslaving me. However difficult and unsurpassable they present themselves, I always can choose to 'step back' and consider what my response will be to them. But not only life-circumstances, tragedies, major changes, losses, but also my emotions, when they seem to overwhelm me, while showering me with intensity, can be re-appropriated, precisely because I have the possibility to decide the course of my actions, and because I have the 'inner wisdom' to accept them and to owe them as my own, as part of my genuine existence. The same is valid for desires: 'What makes someone a person is not merely having desires but being able to take a position with respect to them and to distance oneself from them. Calling a person's desires alien does not mean that she does not have them; it means, rather, that she has not made them her own.We do not need to identify with objects, but essentially, with something like our attitude, which has to do with

knowing who one is. Appropriating something to myself presupposes knowledge of myself – and the better this knowledge is developed, the more I will be capable of recognizing which elements of life, which happenings or people 'fit' me: 'Having something at one's command, 'putting oneself in relation to something,' or being able to identify with something does not depend on understanding that something as—in Marx's sense—the product of one's own activity. Rather, it is a question of whether or not one can appropriate the events that determine our lives, especially when they are not steered or controlled by us.'1 Summarizing, it is the ability to find an affirmative relation (which in every single case is to be judged about independently, as if a tailor would sew a fitting dress)2 towards what seems uncontrollable, that will lead an individual to minimize or even 'overcome' alienation, while un-Undoubtedly, there are problems to be dealt with, considering everything that was stated especially on alienation as an impairment of the freedom of will. No matter how much we emphasize the agent's ability to know herself, to appropriate life-events, to posit herself towards the world in a sovereign and masterful way, there will be commitments and projects in one's life which are so fundamental that if they were to break down, we could not avoid a devastating experience of alienation, which can be temporary or, in the worst case, remain infinite. Loss of close persons, loss of love, and loss of important life-projects do not leave the individual the same as she has been before. In which way are we supposed, in such cases, to re-appropriate our life, take command over it and not let the circumstances crush us and how are we not to lose orientation in our life? There is no answer to this. As I said above, the tailor's dress will only fit one body and also here, it is me who will be forced to deal with whatever life will bring and it is me who will experience pain and will find herself between the options to either deny or to accept what was given to or taken from me. In the case of loss for example, it is never the decision to completely let go of what has been taken away, but also of

identifying with the loss as part of oneself, and transforming it into 'scars' which will accompany me through the rest of my life. It is holding onto it and letting go at the same time, in an oscillating movement. This is what people call 'pain that comes in waves' or 'healing process' (but healing is not accurate, because there is no goal which needs to be achieved, but instead, it is an ongoing, a never ending movement). The split that alienation creates, the distance, the inability to identify with oneself and the world, is, in extreme cases, something that cannot be bridged by will. Ambivalence is another point to be mentioned. 'Overcoming' alienation often has the taste of goal-orientation, perfectionism, solutions which need to be found. But I want to claim that to appropriate something does not mean to be fully certain about what one does, believes or feels: 'I can be myself without being wholehearted in a substantial sense.'1 Doubt, feeling lost, is allowed and part of the process. Every time persons, projects we become passionate about, and attachments enter our lives,they irritate us in a way that our way of being becomes more fluid. We do not need to be firm and determined in our appropriations. What is needed though is meaning – in every process of alienation and appropriation it is crucial what I myself think and feel about the given situation, how I value it, and how I integrate it into my unrepeatable life-flow. Since the self is not given, but always a self in the making, the unity of the life-flow is again, something that I myself have created while responding in a certain way to what occurred in its fabric. It is the gift of understanding, of knowing ourselves and of making sense of our own past without excluding anything that has been painful, alienated or regretful in it, which brings us a real chance of living a less alienated life as individuals.

Maya Berseneva

Αλέξιος

